

θερίας) Ἦπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ τὰ παρεμφερῆ ἀρχ. Θουκ. 6,36 «ἀγαπᾶν οἶμαι αὐτοὺς ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα», Πλάτ. Γοργ. 483 C «ἀγαπῶσι γάρ, οἶμαι, αὐτοὶ ἂν τὸ ἴσον ἔχωσι φανλότεροι ὄντες», Λυσ. Κατὰ Ἐρατοσθ. 11 «ὁ δ' ἀγαπήσειν μ' ἔφασκεν, εἰ τὸ σῶμα σώσω». 5) Προτιμῶ Κεφαλλ. : Ἀγάπαα νὰ χάσω ὅλη μου τὴν περιουσία παρὰ νὰ πάθω αὐτό. Ἐγὼ ἀγάπαα νὰ σπάσω τὸ πόδι μου παρὰ ν' ἀκούω αὐτὰ ποῦ μοῦ λές. 6) Αἰσθάνομαι κλίσιν, ὁρεξίν πρὸς τι πρᾶγμα (α) Μετὰ ἐμφύχου ὑποκ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀγαπῶ τὸ κρασί - τὸ κρέας - τὸ ψάρι - τὸ ψητὸ κττ. Δὲν ἀγαπῶ τὸν κόσμον - τοῖς συναναστροφές - τοὺς χοροὺς κττ. Τὸ παιδί ἀγαπᾷ τὰ γράμματα - τὴ δουλειά - τὰ παιγνίδια κττ. Ἀγαπᾷ τὰ γέλια. Τὸ γουρουνὶ ἀγαπᾷ τὴ λάσπη. Ψάρια ποῦ ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ νερὰ κοιν. Ἀπὸ μικρὸς τὰ γάπουμουνε τὰ γράμματα Ἰων. (Κρήν.) Τὸ παιδί ἀτ' ξαί 'κ' ἀγαπᾷ τὰ γράμματα - τὸ σκολεῖον (τὸ παιδί του καθύλου δὲν ἀγαπᾷ κτλ. Τὸ 'κ' ἀγαπᾷ ἐκ τοῦ 'κὶ ἀγαπᾷ) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Τ' ἀγάπωμ' τὰ χωράφια (ἡγάπων τὴν γεωργίαν) Τήν. Τ' ἀηδόνη ἀγαποῦν ὅπου εἶναι νερὰ πολλὰ (βραχυλ. ἀντὶ ἀγαποῦν τὰ μέρη, ὅπου κτλ.) Κορ. Ἀτ. 2,5. || Φρ. Ἀγαπᾷ τὰ ξινὰ (ἐπὶ τοῦ ἐπιρρεποῦς εἰς τὴν σαρκικὴν ἡδονήν, τοῦ φιλέρωτος) πολλαχ. Ἀαπᾷ τὰ ξινόμηλα (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κάμπ. Ἀγαπᾷ τὰ παρδαλὰ (συνών.) Ἦπ. Ἰαπᾷ τὰ κούμελ-λα (τὴν ἐστίαν. Ἐπὶ γέροντος ἢ ὀκνηροῦ ἀνθρώπου) Σύμ. (Συνών. φρ. κἀεταί 'ς τὰ κούμελ-λα, κυνηγᾷ τὰ κούμελ-λα). || Παροιμ. Ἀγάπαε ἡ Μάρω τὸ χορὸ κ' ἦρε καὶ ἄντρα χορευτὴ (ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος εἰς μέγαν βαθμὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπεθύμει) Ἦπ. (β) Μετὰ ἀψύχου ὑποκ. Κορ. Ἀτ. 2,5. Λεξ. Βυζ. : Τὰ σιτάρια δὲν ἀγαποῦν τοὺς πετρώδεις τόπους Κορ. ἔνθ' ἀν. Ὁ ἔλατος κὶ ὁ πεῦκος ἀγαποῦν τοὺς ψυχροὺς καὶ χιονισμένους τόπους Βυζ. 5) Μοῦ εἶναι τι προσφιλέ, φιληδῶ τινι σύννηθ. : Ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ ρολόι - τὸ κάδρου, γιατί ἦταν τοῦ πατέρα μου. Ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου - τὸν τόπο μου - τὸ χωριό μου.

ἀγαπῶς ὁ, Ἦπ. Θήρ. Ἰος Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κύπρ. Πάρ. Τήλ. Χίος κ.ά. ἀαπῶς Κάμπ. Κύπρ. Χίος (ἐνθα καὶ ἀγαπῶς) κ.ά. ἀγαπῶ Θράκ. Κρήτ. Λέσβ. ἀγάπως Ἦπ. Θηλ. ἀγαπῶ Αἴγιν. Ἀνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κρήτ. Κύπρ. Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) Σίφν. Τήλ. κ.ά. ἀαπῶ Κάμπ. Κύπρ. Χίος κ.ά. ἀαποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγαπῶ Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἰδιαζούσης εἰς ἕσμ. συντ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ ἄρθρ. ἔχοντος σημ. ἀντων. ἀναφορικῆς, λ. χ. τὸν ἀγαπῶ παντρουλογοῦν κὶ ἄλλη κόρη τοῦ δίνουν Ἰων. (Κρήν.), τὴν ἀγαπῶ ἀγαποῦν πολλοί, τὴν θέλω θέλουν οὗλοι ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,589, ἐμάεψαν τὴν ἐγαπῶ κ' ἐπῆραν τὴν ἀνὰ θέλω Πόντ. (Κρώμν.), τὴν ἐγαπῶ φορεῖ σακκίν, τὴν ἀνὰ κὶ θέλω ροῦχον αὐτόθ. κτλ., αἱ αἰτιατ. τὸν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ (ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, ἐκεῖνην ἢ ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ) ἐγιναν αἰτία νὰ λεχθῇ ἀναλογικ. ὁ ἀγαπῶς καὶ θηλ. ἡ ἀγαπῶ. Ἦ συντ. αὕτη ἤδη ἀπὸ τοῦ 15^{ου} αἰῶνος. Πβ. ELeGrand Chansons 36 «ἀπάντησα τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ λουτρὸν λουσμένη». Τοῦ τύπ. ἀγάπως ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ὀφείλεται εἰς τε τὸν μετρικὸν τονισμὸν καὶ τὴν ἀναλογικ. ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀγάπη.

Ἐραστής σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.): Ἡ ἀαπῶ ἐκαμέν μου πολ-λὰ βάσανα Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἀπέστειλέ μ' ἡ μάνα μου 'ς τὸ κάτω μας ἀμπέλι
νὰ κόψω μῆλα δώδεκα, κυδῶνια δεκαπέντε,
ἀπάντησέ μ' ὁ ἀγαπῶς καὶ πῆρε μου τὰ πέντε

Χίος

Ἀγάπως μου παντρεύεται κὶ ἄλλη γυναῖκα παίρνει
κ' εἶπε μου, ἂν ὀρέγωμαι, νὰ πάω καὶ 'ς τὸ γάμο

Ἦπ.

Ἀγάλη ἀγάλη σύρομαι 'πὼς σύρεται τὸ φίδι,
νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἡ ἀγαπῶ καὶ σηκωθῇ καὶ φύγῃ

Αἴγιν.

Τῆς ἔλεγα τῆς ἀγαπῶς ψηλὰ νὰ μ' ἀνεβάσῃ
κ' ἐκεῖνη ξύλα καὶ κλαδιά μαζεύει νὰ μὲ κάψῃ

Κύζ.

Χωρὶς ἀγέρα τὰ βουνά, χωρὶς νερὸ τὸ ψάρι,
χωρὶς ἐμένα ὁ ἀγαπῶς τ' εἶν' ποῦ μπορεῖ νὰ κάμῃ ;

Τήλ.

Βρίσκω τὸν πρῶτο μ' ἀγαπῶ 'ς τὰ ρόδα κ' ἡκοιμούνται

Θήρ. Συνών. ἀγαπητικός, καλός. Τὸ θηλ. Ἀγαπῶ
ὄν. κύριον Θράκ. (Σηλυβρ.) Πβ. ἀγαπᾷς, πολυαγαπῶς.

ἀγάρα ἡ, Ζάκ.

Ἰταλ. *agara*.

Ἐρις, φιλονικία διαρκῆς, ἔχθρα: Ἐχουν ἀνάμεσόν τους
ἀγάρα. || Φρ. Πιάνω ἀγάρα (ἀρχίζω νὰ φιλονικῶ).

ἄγαρβα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγαρβος.

1) Ἀνεπιτηδεῖως, ἀδεξίως σύννηθ.: Ἀγαρβα τὰ κατάφερε
(διεχειρίσθη ἀδεξίως τὴν υπόθεσιν, ἣν ἀνέλαβε). Τὰ 'πε
ἄγαρβα. 2) Διὰ τρόπου ἀκαλαισθήτου σύννηθ.: Περιπα-
τεῖ ἄγαρβα.

ἀγαρβιά ἡ, Ἀνδρ. Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγαρβος.

Ἐλλειψὶς εὐρυθμίας, χάριτος καὶ κομψότητος. Συνών.
ἀγαρβοσύνη.

ἀγαρβοκαμωμένος ἐπίθ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄγαρβα καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ.
τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ μὴ ἔχων ἀρμονικὴν συμμετρίαν εἰς τὴν διάπλασιν
τοῦ σώματος: Εἶναι ἀγαρβοκαμωμένος. Συνών. ἄγαρβος 1,
ἀγαρβοφτεῖαγμένος, ἀσουλούπωτος, κακοφτεῖα-
γμένος, χοντροκαμωμένος.

ἀγαρβόκορμος τό, Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγαρβος καὶ τοῦ οὗς. κορμί.

Κυρίως σῶμα, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη δὲν ἔχουν κανονικὰς
καὶ συμμετρικὰς ἀναλογίας ἔνθ' ἀν.: Εἶναι ἓνα ἀγαρβόκορμο!
(ἐπὶ ἀκόμψου ἀνθρώπου) Ἐρμούπ. Συνών. φρ. κορμί
ἄγαρβο, κορμί κακοφτεῖαγμένο.

ἀγαρβονοικοκύρις ὁ, ἀμάρτ. ἀγαρβονοικοκυῖρις
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγαρβος καὶ τοῦ οὗς. νοικοκύρις.

Ἀπειρος, ἀδέξιος οἰκοδεσπότης.

ἄγαρβος ἐπίθ. σύννηθ. ἄγαρβος Β.Εῦβ. Λέσβ. Σάμ.
κ.ά. ἄγαρβος Τήν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὗς. γάρβος.

